

מנחות ו. (המשנה) עד ז: (ש10)

ביאור מושגים
 קדשי מזבח - חפצים שהוקדשו להיות קרבים - קדושים קדושת הגוף ולא ניתן לפדותם.
 קדשי בדק הבית - חפצים שהוקדשו לשמש את הקודש - קדושים קדושת ממון וניתן לפדותם.
 יוצא שעלה לא ירד - קרבן שיצא ממקומו אסור להקריבו. אם בכל זאת העלהו על המזבח - יש להקריבו.

המשנה

1. פסולין שקמצו - פסול.
2. בן בתירא אומר - קמץ בשמאל יכול לתקן.
3. קמץ והיה חסר או יתר - פסול

גמרא

אמר רב: זר שקמץ יחזיר

הבנה שלישית ברב

רב בא לחדש שבמקרה שבו הפסול גם קמץ וגם קידש (נתן בכלי) עדיין יכול להחזיר [ואיכא דאמרי שחידושו של רב הפוך - שאינו יכול להחזיר]

קושיא - למה דווקא כששמו בכלי זה פוסל

הבנה שניה ברב

רב בא לחדש שבן בתירא אמר את חידושו לא רק בקמיצה בשמאל אלא גם בשאר הפסולין

נדחה - בן בתירא למד מהפסוק - 'וקמץ משם' למה לחלק בן שמאל לפסול אחר

הבנה ראשונה ברב

רב הבין שגם חכמים מאפשרים להחזיר את הקומץ. בן בתירא סבר שאפילו אם נאבד הקומץ ניתן להביא מהבית.

נדחה - מלשון בן בתירא לא משמע כך

המעשה נגמר בנתינה בכלי ולכן רק אז המצב בלתי הפיך

קושיא - גם כשמחזיר לכלי המקורי זה נתינה

כדי שהכלי יקדש צריך כוונה ולפי מן דאמר שלא צריך כוונה בקידוש כלי מדובר שהחזיר בצורה עקיפה

הוכחת ר' ירמיה
 ניתן להוכיח שכלי על הקרקע מקדש. אם כלי על הקרקע לא היה מקדש למה לא תירצו שהכלי הראשון נמצא על הקרקע ולכן אין בעיה להחזיר.

הוכחת ר' ירמיה

ניתן להוכיח שכלי על הקרקע מקדש. אם כלי על הקרקע לא היה מקדש למה לא תירצו שהכלי הראשון נמצא על הקרקע ולכן אין בעיה

תשובת ר' זירא

מדובר בבעיה ישנה שהטרידה גם את אבימי ורב נחמו. הגמרא לא רצתה להכנס לבעיה הזו

מסקנת הגמרא

יש ברייתא שסופרת את הכהנים שסידרו את לחם הפנים. היא לא סופרת כהנים שהרימו את השלחן - כנראה שלא היו כאלה כהנים.